

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2699/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, amelyben a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.489/2023/7. számú ítélete, valamint a Fővárosi Törvényszék 62.P.20.723/2021/53. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, M) cikk (2) bekezdése, R) cikk (2) bekezdése, 28. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1) és (2) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következő.
- [3] Az Alkotmánybíróság először a jelen panaszeljárás alapját képező peres eljárás előzményeit tekintette át.
- [4] Az indítványozó és egy ingatlanforgalmazó cég (a továbbiakban: hitelező) között 2008. június 26-án devizaalapú kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján a cég 25 000 000 Ft-nak megfelelő deviza alapú, szabad felhasználású kölcsönt nyújtott az indítványozónak. Ugyanezen napon létrejött szerződéssel a hitelező ingatlanforgalmazó cég javára önálló zálogjogot alapítottak az indítványozó tulajdonában álló ingatlanokon, amely 2008. július 9-én került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Az indítványozó részére a kölcsön folyósítása 2008. július 21-én megtörtént. Az indítványozó 2008. április 29-én lakás-előtakarékossági szerződéseket kötött, amelynek alapján keletkező megtakarításait 2008. június 26-án a hitelezőre engedményezte. A hitelező pedig az indítványozó ingatlanán fennálló önálló zálogjogot egy másik cégre (az alapper alperesére, a továbbiakban: engedményes) ruházta át, és 2011. október 27-én arról értesítette az indítványozót,

hogy a kölcsönszerződésből eredő valamennyi követelését szintén erre cégre, vagyis az alapper alperesére engedményezte. A hitelező cég ezután 2014-ben végelszámolással megszűnt. Az indítványozó 2013. áprilisától nem fizetett törlesztőrészt a kölcsönszerződés alapján. Az engedményes 2014. július 9-én felmondta a zálogszerződést az indítványozó lejárt kölcsöntartozása miatt.

- [5] Az engedményes 215 919 svájci frankban és járulékaiban fennálló követelése alapján zálogtárgyból való kielégítés túrése iránt indított pert az indítványozóval szemben. Keresetét először a Fővárosi Törvényszék a 63.P.21.776/2021/23. számú ítéletével elutasította, majd azt a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.341/2022/4. számú ítéletével helybenhagyta. Az ítéltábla döntésében megállapította, hogy a hitelező és az indítványozó között létrejött kölcsönszerződés az árfolyamváltozás kockázatát korlátlanul az adósokra hárító feltételének tisztességtelensége miatt semmis volt. Az alapjogviszony érvénytelensége az ítéltábla szerint az indítványozó kötelezettségét az önálló zálogszerződés alapján ugyan nem szüntette meg, de annak terjedelme nem volt megállapítható a kölcsönszerződés érvénytelensége jogkövetkezményének levonása nélkül. Ilyen keresetet azonban az engedményes nem, csak a szerződő felek, vagyis az indítványozó terjeszthetett volna elő.
- [6] 1.2. Az indítványozó ezen előzmények után benyújtott keresetét jogalap nélküli gazdagodás jogcímére alapította, és azt kérte a bíróságtól, hogy kötelezze az engedményest az eddig befizetett összegek és annak kamatai visszafizetésére, kérte továbbá a bíróságot, hogy kötelezze az illetékes földhivatalt az ingatlanokon fennálló zálogjog törlésére. A Fővárosi Törvényszék 62.P.20.723/2021/53. számú ítéletével (a továbbiakban: elsőfokú döntés) indítványozó keresetét elutasította. Az elsőfokú döntés megállapította, hogy az engedményes visszerhesen jutott a rá engedményezett követeléshez, ezáltal rendelkezett jogalappal az előny megtartására. Az engedményeshez befolyt összeg előzménye tehát olyan szolgáltatás volt, amelynek ellenértékét megfizette. A törvényszék szerint a jogalap nélküli gazdagodás megállapítása azért is kizárt, mert az indítványozónál nem mutatható ki vagyonsökkenés, vagyona ugyanis a részére folyósított kölcsön visszafizetésének hiányában nem csökkent. A zálogjog törlése iránti kereset pedig az elsőfokú döntés szerint azért megalapozatlan, mert az engedményes jóhiszeműen és ellenérték fejében szerezte meg az eredeti zálogjogosulttól az önálló zálogjogot. Javára az önálló zálogjogok 2008-ban kerültek bejegyzésre, amellyel szemben az indítványozó a törlési keresetet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:187. §-ában meghatározott hároméves jogvesztő határidőn túl terjesztette elő, 2017. február 19-én.
- [7] Az indítványozó fellebbezése alapján a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.489/2023/7. számú ítéletével (a továbbiakban: másodfokú döntés) az elsőfokú döntést – részben eltérő indokolással – helybenhagyta. A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt azt állapította meg, hogy a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó

rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 49. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján a jogvita elbírálása során – a Ptk. hatálybalépését követően kötött engedményezési szerződésekre is kiterjedően – a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) szabályait kellett alkalmazni. A másodfokú döntés szerint önmagában a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán az indítványozó nem mentesül az engedményes felé fennálló kötelezettségei alól. Ugyanakkor a szerződés érvénytelenségének a régi Ptk. 237. §-ában meghatározott jogkövetkezményei a másodfokú döntés indokolása szerint csak a szerződő felek vagy jogutódaik kérelmére alkalmazhatók, egyedül ők jogosultak választani is az érvénytelenség lehetséges jogkövetkezményei között. A Fővárosi Ítéltábla értelmezésében az engedményezés szinguláris jogutódlás, vagyis alanyváltozást nem eredményez a kölcsönszerződésben. A jogkövetkezmény iránti kérelem, illetve a jogkövetkezmények közüli választás hiányában az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása nem végezhető el az ügyben. A törlési kereset tekintetében a másodfokú döntés az elsőfokú döntéstől eltérő indokra alapította az indokolást: nem értett egyet ugyanis a Fővárosi Ítéltábla, hogy az indítványozó a keresetét az általános elévülési időn túl nyújtotta be. A 2/2021. PJE határozatra hivatkozva a törlési kereset elutasításának indoka az volt, hogy az önálló zálogjog biztosítéki célú alapítás esetén sem osztja a követelés jogi sorsát, vagyis az alapügylet érvénytelensége nem teszi a zálogszerződést is érvénytelenné.

- [8] Az indítványozó ezt követően nyújtotta be felülvizsgálati kérelmét. A Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítéletével a másodfokú döntést hatályában fenntartotta. A Kúria részletesen kitért arra miért ért egyet azzal az elsőfokú és másodfokú döntésekben megjelent jogértelmezéssel, amely szerint a jogalap nélküli gazdagodás jogintézménye nem alkalmas az egyébként érvénytelen szerződés részbeni teljesítése miatt bekövetkezett vagyoneltolódás reparálására (lásd a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete indokolásának [65]–[73] bekezdéseit). Azt is megállapította a Kúria, hogy olyan eljárási szabálysértés, amely az érdemi döntés tartalmára kihatással lenne, nem történt a peres eljárások során. Indokolásában kitért az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire vonatkozó indítványozói állításokra is: figyelembe véve az Alkotmánybíróság ezekhez fűzött gyakorlatát megállapította, hogy olyan eljárási hibát, amely alaptörvény-ellenes bírói döntést eredményezett volna, nem tudott kimutatni (lásd a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete indokolásának [94]–[96] bekezdéseit). A Kúria döntésének elvi tartalmaként a következőt jelölte meg: „[a]z érvénytelen szerződés alapján történt teljesítések rendezésére az érvénytelenség különös jogkövetkezményei szolgálnak”.
- [9] 1.3. Ezen előzmények vezettek az alkotmányjogi panasz benyújtásához. Az indítványozó panaszában az ügyben született ítéletek alaptörvény-ellenességét külön pontokban indokolta a következők szerint (lásd az indítványt a 7. oldaltól kezdődően).

- [10] 1.3.1. Az elsőfokú döntés az indítvány szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését sérti, ugyanis kereseti kérelmeit nem merítette ki, ami alkotmányos minimum lett volna. A döntés „szakmaiatlan”, indokolása formális, „nemhogy a közjónak, de a józan észnek sem felel meg az önkényes jogalkalmazás”. Az elsőfokú döntés hibái felérnek az alaptörvény-ellenesség szintjére.
- [11] 1.3.2. A másodfokú döntés az indítvány szerint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét okozza. Az indítványozó szerint a másodfokú döntés az elsőfokú döntés téves jogértelmezését „gombolyította tovább”. „A kereset mindkét halmazata vonatkozásában egyfokú lett az eljárás, mégsem helyezte vissza az eljárást elsőfokra a táblabíróság”, így nem teljesült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelménye. A másodfokú döntés továbbá iratellenes megállapításokat tartalmaz, „érvelése irracionális”. Az önkényes döntések miatt a zálogjog továbbra is terheli az indítványozó ingatlanjait, így azokkal nem tud rendelkezni, ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sérti.
- [12] 1.3.3. Az indítvány szerint a Kúria ítélete azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és 28. cikkét együttesen, mert önkényes jogértelmezésen alapul, „szándékosan félreértette” a felülvizsgálati kérelemben foglaltakat, indokolást nem tartalmaz. A Kúriának kimerítően számot kellett volna adnia arról, hogy „mire vonatkozó vizsgálat eredményeként, milyen szempontok alapján, mely tények figyelembevételével levont következtetések szerint milyen okokból jutott el döntéséhez”. E *contra legem* jogértelmezés ahhoz vezetett, hogy egy nem létező követelés miatt terheli az ingatlanjait zálogjog, ami az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését sértő. Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdései sérelmét a következők miatt állítja: „[a]zon jogalanyok, szerződő felek csoportja, akiknek a szerződése érvénytelen, így ebből a szempontból azonos jellemzőkkel bírnak, ún. homogén csoportot alkotnak. [...] A homogén csoport azon tagjai, akiknek a hitelezője nem szűnt meg jogutód nélkül, vagy jogátruházás kedvezményezettje, azok visszakövetelhetik a C-630/23. számú EUB ítélet értelmében a jogalap nélkül megfizetett összegeket, míg azok, akiknek a hitelezője megszűnt, ezt nem tehetik meg”. Azáltal, hogy a Kúria döntése szerint nincs lehetőség a jogalap nélkül kifizetett összeg visszakövetelésére, a Kúria „visszaható hatállyal – és felkészülési idő adása nélkül – alkalmazott jogot alkotott”, ami az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését és 28. cikkét sérti. A bíróságok joggyakorlata ezen felül széttartó az indítvány szerint, ami nemcsak az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, de az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét is okozza.
- [13] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.

- [14] 2.1. Az alkotmányjogi panaszt az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárásban felperes volt – fennáll, és rendes jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [15] 2.2. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy részben nem Alaptörvényben biztosított jogok sérelmére hivatkozott az indítványozó, ugyanis nem tartalmaz ilyen jogot az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése {lásd például: 1341/2026. (VII. 3.) AB végzés, Indokolás [20]}, és 28. cikke {lásd például: 1350/2026. (VII. 9.) AB határozat, Indokolás [69]}.
- [16] A kérelem az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése és 28. cikke tekintetében tehát nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjának, így azok nem vizsgálhatóak érdemben.
- [17] 2.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti. A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. Visszautasítási ok az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]; 1141/2026. (III. 23.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [18] Az Alkotmánybíróság ezen követelményeket figyelembe véve megállapította egyrészt, hogy az indítványozó az elsőfokú és másodfokú döntésre vonatkozóan csak felsorolta az Alaptörvény sérelmesnek vélt rendelkezéseit, de nem kötötte össze a kettőt érdemi indokolással. Így a továbbiakban a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességét állító indítvány határozottságát vizsgálta a testület.
- [19] Mindenekelőtt megállapítja az Alkotmánybíróság, hogy ugyan az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése sérelmét állítva szövegszerűen hivatkozott a Kúria visszaható hatályú jogalkalmazására és a felkészülési idő hiányára (lásd az indítvány 12. oldalát), de azt nem jelölte meg, hogy ezek miben állnak {vesd össze például: 3051/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [14]; 35/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [14]; 3053/2019. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [8]; 3206/2020. (VI. 11.) AB végzés; Indokolás [19]; 3165/2025. (V. 15.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [20] Az indítványozó ugyanígy nem társított érdemi alkotmányossági indokolást az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése, XV. cikk (2) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és

XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét állítva. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}.

- [21] Az indítvány nem tért ki arra, hogy a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítélete a fenti alaptörvényi rendelkezéseket miért és mennyiben sérti. Egyértelmű, releváns, alkotmányjogi érvekkel alátámasztott érvelés hiányában az indítvány nem tesz eleget az Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pontjában meghatározott feltételeknek. Érdemi vizsgálata tehát nem lehetséges.
- [22] 2.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [23] 2.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése [lásd például: 64/1993. (XII. 22.) AB határozat], XXVIII. cikk (1) bekezdése [lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat] és az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése {lásd például: 25/2024. (XII. 30.) AB határozat, Indokolás [80]} tartalmát érintően.
- [24] Jelen alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [25] 2.4.2. Megállapítható, hogy az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét állító indítványa a Kúria jogértelmezésének felülvizsgálatára irányul. Nem ért ugyanis egyet azzal, hogy a kölcsönszerződésből eredő követelés részbeni teljesítését az engedményestől jogalap nélküli gazdagodás jogcímén, polgári per keretein belül nem igényelheti vissza.
- [26] Az Abtv. 29. §-ában szereplő második – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság megerősíti, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem

teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]-[15]}. Mindez azt jelenti, hogy a jogvitáknak a jogszabályok alkalmazásával és a bíróság mérlegelési jogának gyakorlásával történő mikénti eldöntése nem alkotmányossági kérdés.

- [27] A panaszban foglalt kérelem tartalmát illetően az Alkotmánybíróság arra jutott, hogy az indítvány éppen erre irányul. Az indítványozó nem alkotmányossági problémát adott elő, hanem kifejezetten a Kúria jogértelmezését, a bírói jogalkalmazói tevékenység körébe tartozó törvényességi kérdés Kúria általi megítélését vitatta, és a támadott bírósági döntést magát, annak hátrányos voltát tekintette alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében. Ez viszont kívül esik az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantáló alkotmányjogi szempontú mérlegelés tartományán, és így nem vizsgálható sem a tulajdonhoz való jog, sem diszkrimináció tilalma, sem pedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alapján.
- [28] Utal arra is az Alkotmánybíróság, hogy a Kúria Pfv.III.20.439/2024/9. számú ítéletének indokolásában kimerítően vizsgálta és mutatta be, hogy az állított vagyoneltolódás indítványozó által kért visszatérítése a keresetlevélben szereplő jogcímen miért nem volt lehetséges, hangsúlyozta, hogy az indítványozó által megjelölt jogalap nélküli gazdagodás nem teszi lehetővé jelen esetben az igényérvényesítést. A Kúria indítvánnyal támadott ítélete nem az Európai Unió Bíróságának devizakölcsönökre vonatkozó jogértelmezését, hanem a kereset jogalapját érintette. A Kúria indokolásával rámutatott a jogalap nélküli gazdagodás polgári jogi dogmatikában kidolgozott tartalmára, annak keretére és leírta az elsőfokú döntéshez hasonlóan, hogy az indítványozó milyen jogalapon tudta volna a kifizetett összeget visszaigényelni. Rámutatott továbbá a kölcsönszerződés és engedményezési szerződés, valamint a zálogjogot alapító szerződés egymáshoz való viszonyára és az ezekből eredő követelések érvényesítési módjára.
- [29] Az, hogy ezzel az indítványozó nem ért egyet, sem az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, sem a XV. cikk (1) bekezdése, sem pedig a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében jelen indítványbeli indokolás alapján nem tud felemelkedni az alkotmányosság szintjére, amely az érdemi alkotmánybírósági vizsgálatot megalapozhatná.

[30] 3. Mivel a fentiek szerint az alkotmányjogi panasz nem teljesíti részben az Abtv. 27. § (1) bekezdésében és 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban írt feltételeket, valamint a 29. §-ában írt befogadási kritériumokat, az Alkotmánybíróság azt az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. szeptember 15.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró